

Ιστορική λεπτομέρεια και τελευταία μάχη

Σύγχρονα κατασκευάσματα των αρνητών των ναζιστικών εγκλημάτων

του Γιώργου Τσιάκαλου

Κρανία εβραιο-μπολσεβίκων κομισάριων

«Υπάρχουν συλλογές κρανίων σχεδόν απ' όλες τις φυλές και όλους τους λαούς. Μόνο από τους Εβραίους τα κρανία που έχουμε είναι τόσο λίγα, ώστε η επεξεργασία τους δεν επιτρέπει ασφαλή επιστημονικά αποτελέσματα. Όμως σήμερα ο πόλεμος στην Ανατολική Ευρώπη προσφέρει την ευκαιρία να καλυφθούν αυτές οι ελλείψεις. Με την περίπτωση των εβραιο-μπολσεβίκων κομισάριων, που ενσαρκώνουν έναν απαίσιο, αλλά χαρακτηριστικό τύπο υπανθρώπου, έχουμε τη δυνατότητα, εξασφαλίζοντας τα κρανία τους, να αποκτήσουμε ένα από επιστημονικό τεκμήριο».

Με τα παραπάνω λόγια αρχίζει η έκθεση του Άουγκουστ Χιρτ, καθηγητή πανεπιστημίου, που γράφεται για τον Χίμλερ, αρχηγό των Ες-Ες, στις 9 Φεβρουαρίου 1942, και αποσκοπεί στην καλύτερη οργάνωση της απόκτησης σκελετών και κρανίων για τη δημιουργία σχετικής συλλογής στο νέο Πανεπιστήμιο του Ράιχ στο Στρασβούργο. Στη συνέχεια ακολουθεί μια λεπτομερής περιγραφή των μεθόδων και των τεχνικών που πρέπει να ακολουθηθούν από τις διάφορες υπηρεσίες του στρατού και της αστυνομίας, ώστε να εξασφαλιστεί το «υλικό», και καταλήγει: «Ο επιτετραμμένος με την εξασφάλιση του υλικού (ένας νεαρός στρατιωτικός ιατρός ή ιατρός της αστυνομίας ή φοιτητής της Ιατρικής που υπηρετεί στο στρατό), στον οποίον διατίθεται αυτοκίνητο με οδηγό, πρέπει να βγάλει φωτογραφίες, να πραγματοποιήσει μια σειρά καθορισμένων ανθρωπολογικών μετρήσεων και να καταγράψει, στο βαθμό που είναι δυνατόν, την καταγωγή, την ημερομηνία γέννησης και άλλα προσωπικά δεδομένα. Ακολουθεί η θανάτωση του Εβραίου, κατά την οποία δεν επιτρέπεται να τραυματιστεί το κεφάλι, και κατόπιν ο επιτετραμμένος αποχωρίζει το κεφάλι από το σώμα, το τοποθετεί σε ειδικά για το σκοπό αυτό κατασκευασμένο μεταλλικό δοχείο που κλείνει πολύ καλά και εμπεριέχει συντηρητικό υγρό, και το αποστέλλει στον τόπο προορισμού».

Από τα παραπάνω διαπιστώνουμε ότι η ναζιστική «επιστήμη» φρόντιζε να τηρούνται όλες οι προδιαγραφές που απαιτούνται σε «επιστημονικά» πειράματα, ώστε οι

δημοσιεύσεις που θα ακολουθούσαν να μην μπορούν να αμφισβητηθούν στο πεδίο της μεθοδολογίας. Γι' αυτό οι ναζιστές καθηγητές πανεπιστημίου ήταν μεθοδικοί και στη συνεργασία τους με το βοηθητικό προσωπικό τους. Μιλώντας στον ανακριτή για την υπόθεση αυτή ο διοικητής του στρατοπέδου συγκέντρωσης του Νέτσβαϊλερ, Γιόζεφ Κράμερ, διηγείται πώς ακολούθησε τις οδηγίες, που του δόθηκαν προσωπικά από τον Χιρτ: «Είπα στις γυναίκες, ότι έπρεπε να πάνε στο χώρο απολύμανσης. Όμως δεν τις είπα, ότι θα δηλητηριαστούν. Με τη βοήθεια κάποιων ανδρών των Ες-Ες τις ξέντυσα, κι ολόγυμνες τις έσπρωξα στο θάλαμο αερίων. Όταν έκλεισαν οι πόρτες άρχισαν να ουρλιάζουν. Αφού έκλεισαν οι πόρτες διοχέτευσα από το σωλήνα, που ήταν προσαρμοσμένος επάνω δεξιά στο φεγγίτη, μια ποσότητα από τα άλατα (που του είχε δώσει ο Χιρτ). (...) Είδα ότι οι γυναίκες ανέπνεαν περίπου μισό λεπτό ακόμη, πριν σωριαστούν στο έδαφος (...) Την άλλη μέρα το πρωί είπα στους νοσηλευτές των Ες-Ες να μεταφέρουν τα πτώματα στο Ινστιτούτο Ανατομίας, όπως μου είχε ζητήσει ο καθηγητής κ. Χιρτ. Μερικές ημέρες αργότερα μετέφερα πάλι κάτω από τις ίδιες συνθήκες έναν αριθμό γυναικών στο θάλαμο αερίων, όπου δηλητηριάστηκαν με τον ίδιο τρόπο. Μερικές ημέρες αργότερα ξαναπήγα στο θάλαμο αερίων κα αυτό επαναλήφθηκε δυο-τρεις φορές.»

Στο πρακτικό της ανάκρισης διαβάζουμε λίγο αργότερα για την προσήλωση του Κράμερ στη μεθοδολογία τα παρακάτω.

«Ανακριτής: Μιλήσατε για τις συνθήκες , στις οποίες σκοτώσατε τις κρατούμενες διοχετεύοντας αέριο. Εάν διαπιστώνετε ότι δεν έχουν πεθάνει από το αέριο, θα τις σκοτώνετε με μια σφαίρα;

Απάντηση: Θα προσπαθούσα να τις σκοτώσω οδηγώντας τις σε ασφυξία, με το να διοχετεύσω στο θάλαμο μια δεύτερη δόση αερίου. Διότι όπως σας έχω πει, είχα εντολή να τις θανατώσω με αυτόν τον τρόπο».

Χαρακτηριστική και διδακτική, ίσως και για σήμερα, είναι η τελευταία φράση του Γιόζεφ Κράμερ στην παραπάνω ανακριτική διαδικασία: «Παρεμπιπτόντως, έτσι έχω διαπαιδαγωγηθεί».

Έτσι, έχοντας αυτή τη διαπαιδαγώγηση και αυτή την άποψη περί επιστήμης, οι Ναζί «επιστήμονες» δημιούργησαν τη συλλογή κρανίων με σκοπό να επιδεικνύουν αργότερα στο μουσείο μια «φυλή», της οποίας είχαν προγραμματίσει την εξόντωση και τον

αφανισμό: «τη φυλή του εβραιο-μπολσεβίκου υπανθρώπου». Όμως, μαζί με τον Χιρτ, που μετά τον πόλεμο κατάφερε να εξαφανιστεί και δεν βρέθηκε ποτέ, εξαφανίστηκε και το «μεγάλο επίτευγμα» της ρατσιστικής ανθρωπολογίας, η συλλογή σκελετών και κρανίων, και οι απολογητές του ναζισμού σήμερα, αφού δεν επεκράτησαν τότε για να επιδεικνύουν σήμερα τις μακάβριες συλλογές τους, προτιμούν να ισχυρίζονται ότι τίποτε από τα παραπάνω δεν έχει υπάρξει. Είναι, δήθεν, «μύθος και προπαγάνδα» όλα -και ο Χιρτ, και ο Κράμερ, και το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Νέτσβαϊλερ με τους θαλάμους αερίων όπου μαρτύρησε το «υλικό» του Χιρτ, και το Άουσβιτς, και οι δεκάδες χιλιάδες Εβραίοι της πόλης μου, της Θεσσαλονίκης, που έφυγαν για τα στρατόπεδα και δε γύρισαν ποτέ. Όλα είναι, δήθεν, «μύθος και προπαγάνδα της φυλής των υπανθρώπων, των Εβραίων και των μπολσεβίκων». «Μύθος και προπαγάνδα» που αποσκοπούν, δήθεν, στην επικράτηση της πολυπολιτισμικότητας και της πολυφυλετικότητας στον κόσμο. Και εάν αποδεικνύεται περίτρανα ότι δεν είναι μύθος, τότε είναι «μια ιστορική λεπτομέρεια», όπως με απέραντο κυνισμό χαρακτήρισε την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, Τσιγγάνων, κομμουνιστών, ομοφυλοφίλων και άλλων «υπανθρώπων» ο φασίστας Λεπέν (ΑΥΓΗ, 13 Ιανουαρίου 2005).

Η τελευταία μάχη

Παρακολουθώντας πολλά γεγονότα τον τελευταίο καιρό αισθάνομαι το φόβο ότι οι άνθρωποι στη χώρα μας δεν γνωρίζουν σχεδόν τίποτε γι' αυτά τα εγκλήματα και για το είδος της διαπαιδαγώγησης των ανθρώπων που τα διέπραξαν –και δικαιώνουν έτσι άθελά τους τις ελπίδες του Λεπέν, ότι τα φασιστικά εγκλήματα, με τη συστηματική και επίμονη δουλειά των φασιστών, μπορούν τελικά να μετατραπούν στη μνήμη των ανθρώπων από ιστορικό σοκ σε ασήμαντη ιστορική λεπτομέρεια. Γεγονός, που αν συνέβαινε, θα είχε τεράστια σημασία για την εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού και την πορεία της ανθρωπότητας, γιατί θα σηματοδοτούσε την, πρόσκαιρη έστω, ήττα των ανθρώπινων αξιών και τη νίκη της βαρβαρότητας.

Στο παραπάνω πλαίσιο με εντυπωσιάζουν κάποιες λεπτομέρειες της καθημερινής μας πνευματικής ζωής, που περνούν ασχολίαστες, ακόμη και σε μια περίοδο που συζητούμε εάν πράγματι υπάρχει στην Ελλάδα αντισημιτισμός, ή, αντίθετα, ο σχετικός ισχυρισμός αποτελεί απλώς επινόηση του Στέητ Ντηπάρτμεντ και διάφορων «ανθελληνικών

κύκλων». Τέτοιο είναι για μένα το γεγονός ότι στον κατάλογο των πρώτων σε πωλήσεις βιβλίων, που δημοσιεύεται σε μια από τις σοβαρότερες κυριακάτικες εφημερίδες, φιγουράρει εδώ και μερικές εβδομάδες το βιβλίο «Η δίκη ης Νυρεμβέργης -Η τελευταία μάχη», του απολογητή του Χίτλερ Ντέιβιντ Ίρβινγκ.

Πρόκειται για βιβλίο με πολλούς, πράγματι, θαυμαστές στον χώρο της παγκόσμιας ακροδεξιάς και με φανατικούς οπαδούς στο χώρο των παλαιών και νέων ναζιστών. Η συγγραφή και έκδοσή του κινείται στο πλαίσιο που υιοθέτησε και ακολουθεί συστηματικά εδώ και δεκαετίες η φασιστική ακροδεξιά και συνίσταται στην προσπάθεια να συκοφαντηθούν ως αναξιόπιστες οι μαρτυρίες που πιστοποιούν τα εγκλήματα. Στο πλαίσιο αυτό η υπεράσπιση στις δίκες των ναζιστών εγκληματιών συχνά κατηγορούσε τους μάρτυρες κατηγορίας ως συνεργάτες των χιτλερικών αρχών επειδή, κατ' εξαίρεση, κατάφεραν να επιζήσουν! Οι απολογητές του ναζισμού ασχολούνται με τις τεχνικές που χρησιμοποιήθηκαν στη μαζική εξόντωση, για να αμφισβητήσουν στη συνέχεια –για τεχνικούς λόγους!- των αριθμό των δολοφονημένων. Ζητούν πιστοποιητικά θανάτου, στα οποία επίσημα πρέπει να πιστοποιείται ο θάνατος από την εισπνοή του συγκεκριμένου αερίου, αλλιώς καταγράφεται γι' αυτούς ως θάνατος από φυσικά αίτια. Αμφισβητούν έγγραφα διαταγών ως παράλογα, θαρρείς και η ναζιστική θηριωδία μπορεί να μετρηθεί με τη λογική των κανονικών ανθρώπων. Αρνούνται τη νομιμότητα των δικαστηρίων που δίκασαν τους εγκληματίες, και ως απότοκο αυτής της άρνησης, όχι μόνον αρνούνται την ενοχή των συγκεκριμένων εγκληματιών, αλλά και την ύπαρξη εγκλήματος –δηλαδή αρνούνται και την ύπαρξη θυμάτων.

Βεβαίως ο απλός λογικός άνθρωπος ρωτάει: «Αν έτσι είναι τα πράγματα, τότε τι έγιναν όλα αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπων που ζούσαν στην Ανατολική Ευρώπη ή οι δεκάδες χιλιάδες που ζούσαν στη δική μου πόλη τη Θεσσαλονίκη;» «Καπνός, που βγήκε από τις καμινάδες των κρεματορίων» είναι η απάντηση. Αλλά για να θέσει κανείς αυτή την ερώτηση και να δώσει τη μοναδική λογική και αληθινή απάντηση προφανώς χρειάζεται να ασχοληθεί με το θέμα, και όχι να το θεωρήσει ως κάτι που δεν τον αφορά. Το τελευταίο όμως φαίνεται να συμβαίνει ακόμη και στους κύκλους αυτών που με τη δική τους θέληση αποδέχτηκαν και διαχειρίζονται την πολιτική κληρονομιά εκείνων των «εβραίο-μπολσεβίκων κομισάριων», δηλαδή των αγωνιστών της αντιφασιστικής αντίστασης, που θανατώθηκαν στα εργαστήρια της ναζιστικής «επιστήμης».

Το διαφημιστικό φυλλάδιο του εκδοτικού οίκου που εξέδωσε το βιβλίο του Ίρβινγκ αναφέρεται σε τευτονικούς μύθους στους οποίους οι σκοτωμένοι στρατιώτες μιας μάχης με τους Μογγόλους συνεχίζουν ως φαντάσματα να μάχονται στα σύννεφα για άλλες τρεις ημέρες για να καταλήξει: «Το ίδιο συνέβη στη Νυρεμβέργη από το 1945 μέχρι το 1946. (...) τα φαντάσματα συνέχιζαν τις συγκρούσεις για δεκαέξι επιπλέον μήνες. Αλλά ο παραλληλισμός τελειώνει εδώ. Οι στρατιές δεν ήταν ισοδύναμες. Η μία πλευρά αφοπλίστηκε και της απέμειναν λίγοι φίλοι».

Με τον παραπάνω τρόπο η δίκη της Νυρεμβέργης καταγράφεται ως η τελευταία μάχη του αντιφασιστικού πολέμου. Η τοποθέτηση αυτή του Ίρβινγκ κάνει τα πράγματα απλά, ακόμη και για όσους δυσκολεύονται να καταλάβουν και να πάρουν θέση απέναντι στα κατασκευάσματα των αρνητών των φασιστικών εγκλημάτων, αφού σημαίνει ότι η συζήτηση αυτή δεν έχει σχέση με ιστορική αλήθεια, αλλά αποτελεί συνέχιση του ναζιστικού πολέμου, τώρα πια στο πεδίο της ηθικής.

Μνήμη

Στην ερώτηση εάν επιτρέπεται να κυκλοφορούν νεοναζιστικά βιβλία που προσβάλουν τη μνήμη των θυμάτων –ερώτηση που φαίνεται να μονοπωλεί το ενδιαφέρον στη δική μας χώρα- συνηθίζω να δίνω μια πολύ προσωπική απάντηση: μόνο τότε έχω το ηθικό δικαίωμα να «υπερασπίζω» το δικαίωμα των νεοναζιστών στη διάδοση του ψεύδους τους, όταν ο ίδιος κάνω τα πάντα για να υπερασπιστώ και να διαδώσω την αλήθεια. Την αλήθεια για τον πόνο των θυμάτων και των συγγενών τους, για την οριστική εξαφάνιση θαυμάσιων πολιτισμών, για τη μετατροπή εκατομμυρίων ανθρώπων σε κτήνη –εννοώ και τους θύτες!-, για το θάνατο δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων ως αποτέλεσμα του πολέμου. Όποιος δεν το κάνει αυτό και εξαντλεί τη δημοκρατική του ευαισθησία στην υπεράσπιση της ελεύθερης διακίνησης των νεοναζιστικών ιδεών, ηθελημένα ή άθελα, εναποθέτει τη διαπαιδαγώγηση της νέας γενιάς στα χέρια εκείνων που μετέτρεψαν το φτωχό λογιστή Γιόζεφ Κράμερ στον εγκληματία πολέμου Γιόζεφ Κράμερ. Αυτή είναι η σημασία της μνήμης, λίγες μέρες πριν από την εξηκοστή επέτειο της απελευθέρωσης του Άουσβιτς.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Κυριακάτικη Αυγή, στις 16.1.2005. Περιλαμβάνεται στο βιβλίο «Απέναντι στα εργαστήρια του ρατσισμού», σ.26-30.